

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΟ ίδιο βράδι πού κυκλοφόρησε στην Ἀθήνα ἡ ἀπαίσια εἰδηση τῆς δολοφονίας τοῦ ἀείμνηστου Βασιλιᾶ μας καὶ μαθέφθηκε τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου, δυὸ βουλευτὲς τοῦ νομοῦ Λαρίσσης παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν ὁμωνυμία τοῦ κακούργου μὲ ἓνα δικηγόρο τοῦ Βόλου, πρώην βουλευτὴ καὶ φίλο τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Βόλου, πού δὲν ὑποστήριξε τοὺς δυὸ βουλευτὲς στίς ἐκλογές, τριγύριζαν τοὺς κύκλους τῶν ἀνθρώπων στὰ καφνεῖα καὶ τοὺς δημοσιογράφους καὶ ἔσπερναν τὴ φήμη πὼς ὁ δολοφόνος εἶναι Βολιώτης, μέλος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου, μαλλιάρος, ἄθεος καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Ἀποτελεσματικῶς ἀσυνεῖδητα ἐπιπόλαια ἐκείνης σπερμολογίας εἶταν ν' ἀρχίσουν οἱ ἐφημερίδες, κατὰ προτίμησιν οἱ ἀντιπολιτευόμενες, τὸν ἐξάψαλο κατὰ τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου, κατὰ τῆς Ἐργατικῆς ἰδέας, κατὰ τῆς γλωσσικῆς μεταρρύθμισης, κατὰ τῆς νεωτεριστικῆς κίνησης πού ἀντιπροσωπεύουν στὸν τόπο μας οἱ λιγιστοὶ Ρωμαῖοι σοσιαλιστῆς.

Ἐφτυχῶς ἡ ἀνάκριση ξεδιάλυσε γρήγορα πὼς ὁ δολοφόνος Σχινᾶς δὲν εἶχε καμμιά σχέση μὲ τὸ Ἐργατικὸ Κέντρο τοῦ Βόλου, δὲν εἶταν οὔτε ἄθεος οὔτε μαλλιάρος, καὶ ἔτσι ἀπαλλαχθήκαμε ἀπὸ νέες συκοφαντίες πού ἔπρεπε πάλε νὰ περάσῃ καιρὸς καὶ καιρὸς γιὰ νὰ ξεδιαλυθοῦν.

Ἀπλὰ ἀναφέρουμε τὸ πρᾶμα καὶ δὲ δίνουμε καμμίαν ἐκφραση στὴ ζωνρὴ ἀγανάχτησῆς μας γιὰ τὴ διαγωγή τῶν σπερμολόγων βουλευτῶν, πού ὄχι ἀπὸ ὑστεροβουλία ἀλλ' ἀπὸ ἀσυνεῖδητη ἐπιπολαιότητα (τὸ ἐπαναλαθαίνουμε) πῆγαν νὰ δολοφονήσουν σὰ Σχινᾶδες μιὰν ἰδέα. Περιττὸ νὰ προστέσουμε ὅτι καὶ οἱ δυὸ ἐντιμοὶ κύριοι εἶναι γλωσσαμύνητες.

Καὶ τώρα ἡ ἀντίστροφη ὄψη.

Ἡ Ἀνάκριση στὴ Θεσσαλονίκη ἀνακάλυψε, ὅτι ὁ δολοφόνος εἶχε σχέσεις καὶ εἶχε μάλιστα καὶ συστατικὴν ἐπιστολή (χάρη στὴν ἐποία καὶ ἐταξίδεψε δωρεάν ὡς τὴ Θεσσαλονίκη καὶ τοῦ ἐπιτρέπηκε νὰ διαμένει ἐκεῖ) ἐνὸς ἀπὸ τοὺς περίφημους πατριῶτες πού ὑπόγραψαν τὴν ἀναφορὰ πρὸς τὴν Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ «ὕπερ προστασίας τῆς κινδυνεύουσῆς ἐθνικῆς γλώσσης».

Ἐμεῖς ὅμως — καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρουμε ἀπὸ τοὺς γλωσσαμύνητες — δὲν καταγγέλλουμε ὅτι ὑπάρχει ἰδιαίτερη σχέση καὶ ἰδιαίτερος δεσμὸς μεταξὺ τῆς ἀτιμῆς πράξης ἐνὸς κακούργου καὶ τῶν γλωσσικῶν θεωριῶν τῶν ἀντιπάλων μας, γιὰ τοὺς ὁποίους μάλιστα παραδεχόμεστε ὅτι θλίβονται ἴσια μὲ μᾶς ἐξ αἰτίας τῆς βασιλοκτονίας.

ΚΑΙ ἀποδείχθηκε μὲ πὼς ὁ δολοφόνος Σχινᾶς εἶναι μόνον ἓνας ἔκφυλος κακούργος καὶ δὲν εἶχε καμμιά σχέση μὲ ἀνθρώπους πού ἀντιπροσωπεύουν μεταρρυθμιστικὰς τάσεις στὸν τόπο μας, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρθογραφία μερικῶν καὶ ἰδιαίτερα τῶν ἀντιπολιτευομένων ἐφημερίδων, καλὸ εἶναι νὰ λάβουμε ἀφορμὴ γιὰ νὰ βάλουμε μερικὰ πράγματα στὴ θέση τους.

Ἴσως χρησιμῶς μὰ γιὰ πάντα στοὺς ἀμερόληπτους κριτῆς νὰ ἐχτιμῶν καθέναν κατὰ τὰ ἔργα του. Ἐγραψαν λοιπὸν οἱ ἐφημερίδες, ὅτι ἡ σοσιαλιστικὴ κίνηση μὲ τὸ νὰ παρεξηγῆται ἀπὸ τοὺς ἀπλοϊκώτερος, τοὺς ἐξημιμένους καὶ τοὺς ἀνισόρροπους, εἶναι ἐπικίντυνη στὸν τόπο μας, γιὰτὶ εἰμπορεῖ εὐκόλα νὰ δημιουργηθῇ ὡς καὶ βασιλοκτονίας.

Ὅσο καὶ ἂν εἶναι φανερὸ πὼς καμμιά ἰδέα καὶ καμμιά κίνηση δὲν εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ἐπάνω τῆς τὴν εὐθύνη τῶν παρεξηγήσεων, τῆς ἔξαψης καὶ τῆς ἀνισορροπίας τῶν ἀνθρώπων — ἀλλοίμονο τότε, θὰ ἔπρεπε νὰ καταδικασθῇ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία γιὰ τὰ ἐγκλήματα πού διέπραξε κατὰ καιροὺς ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία — ὅσο καὶ ἂν εἶναι φανερὸ τοῦτο, ὅμως γιὰ ν' ἀποδώσουμε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι εἰμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ πιστοποιήσουμε ὅτι ἀμερόληπτοι καὶ καλοσυνεῖδητοι παρατηρητῆς, ὅτι μὲ κανέναν τρόπο οἱ Ρωμαῖοι σοσιαλιστῆς, δὲν ἀνέπτυξαν ἀντιβασιλικὰς ἰδέες ὥστε νὰ ἦταν εὐκόλο νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ δαυτεὺς κανένας ἀνισόρροπος. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα συνέβηκε. Οἱ κοινωνιολόγοι μας, πού ἀντιπροσωπεύουν καὶ μέσα στὴ Βουλὴ τίς σοσιαλιστικὰς τάσεις, ὅχι μόνον δὲν ἔφεραν μέσα στίς συζητήσεις τῆς Βουλῆς ζήτημα Βασιλικὸ οὔτε στὴν Ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος οὔτε σὲ ἄλλη καμμιά περίσταση, ἀλλὰ ἔταν ἀπὸ ἄλλες μεριὰς παρουσιάστηκαν ἀντιδυναστικὰς τάσεις, πρῶτοι αὐτοὶ καὶ σὲ φυλλάδια καὶ σὲ συνέντευξες πού ἔδωκαν στίς ἐφημερίδες κατέκριναν τίς ἀντιδυναστικὰς αὐτὰς τάσεις καὶ ἐξήγγισαν ὅτι γιὰ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν μόνον ὑπεύθονοι καὶ μόνον ἄξιοι τιμωρίας ἦσαν οἱ πολιτικοὶ ἀπὸ τῆ μιᾶς μεριᾶς, καὶ μόνη ἄξια ἡ μεταρρύθμιση, ἡ μεταρρύθμιση τῆς οικονομικῆς ὀργάνωσιν τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἔτσι τὸ πρῶτο ἰδεολογικὸν κῆριμα τοῦ τόπου μας ἐκρατήθηκε ὑψηλὰ μέσα στὰ ὅρια τῆς νομιμοφροσύνης σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀνεύθυνου τῆς κοινοβουλευτικῆς Βασιλείας, ἡ ὅποια ἐνθ' ἐξασφαλίζει τὸ Στέμμα, ἐξασφαλίζει ὅμως ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ γενικώτερα τὴν εὐστάθεια τῆς πολιτείας καὶ εἰδικώτερα τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Κοινοβουλίου, δηλ. τὴν ἐλευθερία τοῦ λαοῦ.

Δὲ συνέβηκε ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τὰ ἄλλα, τὰ

προσωπικά κόμματα του τόπου μας. Είναι πολύ νωπή ή ιστορία τους και όλοι θυμούμαστε πώς οι διάφοροι ηγέτες των κομμάτων ήσαν δημοκράτες πριν σκαρφιάλίσουν στην αρχή, ξεριζώνοντας σταθλίτες τους Ύπουργούς, κατάγγελλαν ένα σωρό μηχανορραφίες και προροδοσίες του Στέμματος κατά της Πατρίδας, έγινοντο δὲ ἔπειτα οἱ ἴδιοι σταθλίτες, ὅπως ἀλληλοκαταγγελνόντουσαν, ἅμα ἀνέβαιναν τὰ ὑπουργικά ἐδῶλια, καὶ ξαναφοροῦσαν τὸν κόκκινο σκοῦφο, ἔταν ἔπειτα. Ἀκόμα καὶ ὁ χτεσινὸς Δημητρακόπουλος ἔκανε τὴν πρώτη ἐμφάνισή του μὲ ἓνα ἀσεβέστατο καὶ ἀνούσιο λιβελλο κατὰ τοῦ τότε Διαδόχου καὶ ἤδη Βασιλιᾶ.

Δὲν ἐπέρασε Σύνοδος τῆς Βουλῆς ποὺ νὰ μὴ ἔφεραν τὸ Στέμμα στὴ συζήτησή τους, γιὰ κάθε ἀφορμὴ καὶ γιὰ ψύλλου πύδημα, ἀκόμα κάποτε καὶ γιὰ τὴν μακαρίτης Βασιλιᾶς δὲν ἐδέχτηκε εἰς ἀκρόαση τὸν ἓνα Βενίτησιν τρανὸν πολιτικὸν κύρ Μαυρομιάτην. Ἄν θέλει κανεὶς νὰ ἀναζητήσῃ σὲ ποιά πολιτικὴ ἰδεολογία εἰμπορεῖ νὰ βλαστήσῃ σὸν κακὸν παράσιτο τὸ βασιλοκτόνος, ἡ ἱστορία βροντοφωνάξει πὺς αὕτη εἶναι ἡ ἰδεολογία τῶν προσωπικῶν κομμάτων, ποὺ διέφθιναν τὸν τόπο πρὶν νὰ φανοῦν οἱ σοσιαλιστές. Οἱ βρισιᾶς καὶ οἱ ὄβριστικοὶ ὑπαινεγμοὶ ποὺ ἀκούστηκαν στὴ Βουλὴ τοῦ 1896 καὶ τοῦ 1897 κατὰ τοῦ Στέμματος, οἱ καταγγελλίες κατὰ τῶν προηγούμενων γιὰ τὴν δράση τους στὸν ἀτυχή μας πόλεμο, αὐτὲς ἐφοῦσκωσαν τὴν μεγαλιὰ τοῦ Καρόιτη!

Καὶ τί νὰ εἰποῦμε γιὰ τὴν περίφημη ἀποχὴ τῶν κομμάτων μετὰ τὴν διάλυση τῆς πρώτης Ἀναθεωρητικῆς; Τὴν ἄλλο ἦταν αὕτη παρὰ μὴ ἀντιβασιλικὴ τάση καὶ μὴ παρόρμηση τῶν ἐξηγημένων καὶ ἀνισορρόπων εἰς ἀντιδυναστικὸν πραξικόπημα;

Αὐτὰ εἶναι πράγματα καὶ ὄχι λόγια.

Τὰ προσωπικὰ κόμματα ποὺ δὲν ἔχουν στέρεη καὶ ἀντικειμενικὴ βάση γιὰ τὴν πολιτικὴ τους πορεία, αὐτὰ ἔταν παρασύρονται εἰς ἀντιβασιλικούς ἀγῶνες, προσπαθώντας ν' ἀρπάξουν τὰ ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια, αὐτὰ παράγουν μὴ κίνηση σὲ λαὸν ποὺ εἶναι κίνυνος νὰ ἐπλίσῃ τὸ χέρι τοῦ ἐκψύλλου καὶ τοῦ κακούργου.

ΕΠΗΛΕΞΕ παραπάνω γιὰ τοὺς ἡγέτες ποὺ ἀντιπροσωπεύουν λαϊκὰ κόμματα στὴ Βουλὴ. Τὴν νὰ εἰποῦμε τώρα γιὰ τοὺς ἀνεύθυνους βουλευτὲς ποὺ κυνηγώντας δημοσκοπικὴ διαφήμιση ἐπετέθησαν κατὰ καιροῦς κατὰ τοῦ Βασιλιᾶ; Καὶ γιὰ νὰ παρασιωπήσῃμε τίς παλαιότερες ἐποχές ποὺ ὁ κ. Φιλάρετος ἐ-

χαρακτήριζε τὸ Βασιλιᾶ ὡς «δαπανηροτάτην μηχανὴν πρὸς ὑπογραφήν Διαταγμάτων» καὶ ὁ κ. Πετριπουλάκης ἀπέδιδε εἰς τὰ Βασιλικὰ ταξίδια τίς ἀποτυχίαις τῆς Ἑλλάδος στὸ Κρητικὸ ζήτημα καὶ στὸ Ρωσσοτουρκικὸν πόλεμο καὶ στὸ Βουλγάρικο πραξικόπημα, ἐρχόμεστε στὴν τελευταία Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ.

Ποιὸς σ' αὐτὴν ἐπετέθη ἀσεβῶς κατὰ τοῦ Στέμματος; Μήπως οἱ Κοινωνιολόγοι; Ὁχι. Ἀλλὰ οἱ κ.κ. Πώπ, Κουλουμβάκης, Πατσουράκος. Καὶ τί δὲν εἶπαν αὐτοὶ, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἐργατικῶν Κέντρου τοῦ Βόλου; Ἀνοιξτε τὰ Πρακτικὰ τῆς Βουλῆς γιὰ νὰ φρῖξετε, ἂν εἰμπορεῖτε ἀκόμη νὰ φρῖξετε ὕστερα ἀπὸ τίς συκοφαντίας ποὺ εἶπαν γιὰ τὸ Πρότυπο Παρθενάγωγείο.

ΑΛΛ' ὁ κ. Πώπ, ὡς ἀρθρογράφος τῆς «Ἐφημερίδας» ζητᾶει τώρα τὴν ἀφορμὴν τῆς βασιλοκτονίας στὴν διάδοση τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδέας. Καὶ ἐπειδὴ ἐλησημόνησεν ὁ ἴδιος, νομίζει ὅτι ἐλησημόνησαμε καὶ ἡμεῖς, ὁ ἀπ' ἐξω κόσμος, τί ἔγραφε πέρυσι ὡς ἀρθρογράφος τῆς «Ἀθῆνας», ποὺ ἀκόμα καὶ πλαστογραφία διέπραξε γιὰ νὰ ἐξεφτελίσῃ τὸν Πρίγκηπα Γεώργιο.

Εἶναι περίεργη ἡ ἀδιαντροπιὰ τοῦ ἀνηρώπου. Δυὸ ἡμέρες πρὶν τῆς δολοφονίας ἔγραφε στὴν «Ἐφημερίδα» ἓνα ὑποβλητικώτατο ἄρθρο ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ ὁ Βασιλιᾶς. Τοῦτο ὄχι ἀπὸ ἀγνή παροῦση, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν λύσσα ποὺ ἔχει κατὰ τοῦ Βενιζέλου, γιὰτὶ φαντάζεται πὺς Κωνσταντῖνος ὁ Β' ὅθ' ἀδιώξῃ τὸ Βενιζέλο ἀπὸ Προθυπουργό. Καὶ τώρα ἀντὶ νὰ καμῶνεται, γιὰτὶ μὲ τὸ ἄρθρο του ἐκεῖνο ὄχι ἓνας ἀλλὰ δέκα ἀνισόβροποι, ὅθ' ἔμποροῦσαν νὰ ἐξαφθοῦν καὶ νὰ προσδοῦν εἰς ἀπόπειρα κατὰ τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου, ζητᾶει καὶ ῥέστα.

Ὁς ἔκρυψατὸς ὁ κνισμὸς σου κ. Πώπ!

Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸ ξεχνᾶμε! Ποιὰ ἐδημιούργησαν τὴν κατὰφορα ἀντιδυναστικὴν τάση, στὴν Ἑδαγγελιακά; Οἱ μαλλιαροὶ τοῦ Βόλου, ἢ ὁ Μιστριώτης;

Α.

— Ἐνα ἄρθρο κριτικὸ τοῦ κ. Λεάντρου Παλαμά «Γιὰ τὴν ποίησιν τοῦ Μαρτζώκη» τὸ ἀρίσταμα γιὰ τὸ ἄλλο φύλλο, γιὰτὶ μᾶς στάλθηκε ἀργά.

— Ἐξὸν ἀπὸ τὸ σημερινὸν ἄρθρο τοῦ «Θρακικοῦ» μᾶς ἔστειλε καὶ ἄλλο ἄρθρο, «Ὀλίγο φῶς», ποὺ θὰ δημοσιευτεῖ στὸ ἐρχόμενον φύλλο.

— Ἡ συνέχεια τοῦ «Οἱ κατὰδικοι στὴ Σιβηρία» ἔμεινε γιὰ ἄλλο φύλλο, καθὼς καὶ ἓνα ὄρατο ἄρθρο τοῦ φίλου κ. Σ. Ράπτη γιὰ τὸν ἠρωτικὸν θάνατον τοῦ ἀλησημόνητου Χρ. Μακροῦ.